

РЕШЕНИЕ

№ 15732

гр. София, 30.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **САНДРА ЕМ. ДИМИТРОВА**
като разглежда докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20211110161324 по описа за 2021 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл.439 ГПК от Е. В. Й. срещу за недължимост на сумата от 200 лева, представляваща глоба, наложена с наказателно постановление №315283 от 28.07.2017г., влязло в сила на 20.01.2018г., въз основа на което е образувано изпълнително дело № 20218490402835 по описа на ЧСИ рег. № 849 с район на действие СГС, поради погасяването й по давност.

Ищецът Е. В. Й. твърди, че с покана за доброволно изпълнение с изх. № 32360/06.10.2021г. е установил, че е образувано изп. дело № 20218490402835/2021г. по описа на ЧСИ рег. № 849, с район на действие СГС съгласно възлагателно писмо на за събиране на публични вземания и влязло в сила наказателно постановление № 315283 от 28.07.2017г. на Е. Иванов Крусев- зам.кмет на Сочи, че задължението по изпълнителното дело било в размер на 367 лева, от които 200 лева- глоба, 143 лева, разноски по изпълнението, начислени съгласно чл. 81 ЗЧСИ и 24 лева такса по т. 26 Тарифа за таксите и разноските към ЗЧСИ. Поддържа, че на основание чл. 450, ал. 3 ГПК бил наложен заповест за трудовото му възнаграждение, както и всяко възнаграждение за труд, получено срещу същата или друга работа при „Пи Енд Ди Строй“ ООД. Сочи, че на основание чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН административното наказание не се изпълнява ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба, както и че независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1 на чл. 82 или ако са изтекли три години /чл. 82, ал. 3 ЗАНН/. Видно от наказателното постановление било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева съгласно чл. 35, ал. 7, т. 1 НРУПГТТСО. Наказателното постановление било влязло в сила на 20.01.2018г., като към

датата на образуване на изп. дело били минали повече от три години. Поддържа, че задължението е погасено по давност още преди образуване на изпълнителното дело. Искането към съда е да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, в който ответникът е заявил, че искът е неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен. Ответникът оспорва като неоснователно твърдението на ищеца за настъпила погасителна давност за събиране на наложените административни наказания „глоба“, тъй като действията по образуване на изпълнително производство и принудително събиране на наложената глоба, са предприети, изцяло в законоустановения срок, и не била изтекла абсолютната погасителна давност. На второ място, твърди че е налице несъответствие в исковата молба, тъй като в нея е посочено, че сумата, за която е образувано изпълнително дело № 20218490402835 по описа на ЧСИ рег. №849, район на действие СГС е недължима, като ищецът се позовава на изтекла изпълнителна давност, с мотива, че публичните задължения се погасяват според чл.168, ал.1, т.3 ДОПК по давност. Ответникът твърди, че съществуват съществени различия между изпълнителната давност по чл.82 ЗАНН и погасителната давност по чл.110 ЗЗД. Също така посочва, че дори при изтичане на погасителната давност, след което вземането не може да се защитава по съдебен ред, вземането продължава да съществува, аргументирайки се с чл.118 ЗЗД. Твърди, че посоченото несъответствие между петитум и обстоятелствена част на исковата молба представлява нарушение на разпоредбите на чл.127, ал. 1 ГПК. Твърди че същото прави невъзможно да се разбере дали ищецът претендира, че наложеното административно наказание „глоба“ не следва да бъде изпълнено поради изтекла изпълнителна давност или иска да бъде признато за установено, със силата на пресъдено нещо, че за процесните суми е изтекла погасителна давност по смисъла на чл.110 ЗЗД. Поради това, моли исковата молба да бъде оставена без движение до отстраняването на посочените противоречия. При неотстраняването им, моли делото да бъде прекратено. Твърди, че неоспорването на наказателно постановление № 315283/2017г., въз основа на което е образувано изпълнителното дело е поради факта, че ищецът е извършил посоченото в наказателното постановление административно нарушение, което се подкрепяло и от факта, че ищецът не е заплатил минималната санкция в тридневен срок от датата на съставянето на акта, а е разчитал, че няма да бъдат предприети никакви действия по осъществяването на административната санкция. Твърди, че след влизане в сила на наказателното постановление възможността за атакуването му пред съдебен орган била преклудирана поради бездействието на настоящия ищец да подаде жалба пред компетентен орган в законоустановения за това срок. Поддържа, че след този момент, наказателното постановление може да бъде отменено само по реда на гл. VIII ЗАНН и то при спазване на нормата на чл.72 ЗАНН, т.е. при наличие на изрично посочена активна процесуална легитимация, както и че делото следвало да се разгледа от съответния административен съд. Поддържа, че следвало да се приеме, че задължението на ищеца ще продължи да съществува при евентуалното установяване на факта, че правото на съдебна защита е погасено по давност, което предполагало отхвърлянето на предявения иск за недължимост на процесните

суми. Твърди, че към момента на депозиране на исковата молба изпълнителното производство е приключило и сумите – стойността на административното наказание „глоба“ и таксите по ЗЧСИ – са били събрани, което правило иска недопустим и неоснователен. Искането към съда е да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

С влязло в сила определение от 12.07.2023г. съдът е върнал исковата молба, подадена от Е. В. Й. срещу в частта, с която се претендира недължимост на сумата от 143 лева, представляваща разноски в изпълнителното производство, начислени съгласно чл. 81 ЗЧСИ и на сумата от 24 лева, представляваща такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК. По предявения иск в доказателствена тежест на ищеца е да докаже правния си интерес, а в тежест на ответника е да докаже, че са налице обстоятелства, водещи до прекъсване или спиране на давността на вземанията, предмет на влязлото в сила наказателно постановление.

Съгласно нормата на чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК публични са държавните и общински вземания по влезли в сила наказателни постановления. Разпоредбата на чл. 163, ал. 4 ДОПК постановява, че в случаите, когато публични вземания са възложени за събиране на съдебен изпълнител, събирането им се извършва по реда на Гражданския процесуален кодекс. Настоящият съдебен състав намира, че редът за събиране на публичното вземане определя и компетентният съд, който следва да се произнесе по исковата молба за установяване несъществуването на това вземане. И доколкото в настоящия случай на основание чл. 163, ал. 4 ДОПК, вр. чл. 2, ал. 3 ЗЧСИ публичното вземане е възложено за събиране на частен съдебен изпълнител, то и предявеният иск е с правно основание чл. 439 ГПК и следва да се разгледа от гражданския съд. В този смисъл е и практиката на смесени петчленни състави на ВКС и ВАС, които определят компетентност на гражданския съд по искове за установяване несъществуване на публично вземане, което е възложено за събиране на съдебен изпълнител - Определение № 92 от 22.11.2012г. на ВАС по адм. д. № 74/2012г., Определение на ВАС по адм. д. № 1/2013г., Определение на ВАС по адм. д. № 7/2013г.; Определение на ВАС по адм. д. № 73/2012г., Определение № 35 от 11.05.2017г. на ВАС по адм. д. № 60/2015г., Определение № 45 от 8.07.2016г. на ВАС по адм. д. № 21/2016г., Определение № 63 от 17.10.2017г. на ВАС по адм. д. № 47/2017г., Определение № 48 от 22.05.2018 г. на ВАС по адм. д. № 34/2018г., Определение № 87 от 29.11.2019г. по адм. д. № 45/2019г., Определение № 39 от 02.10.2020г. по адм. д. № 23/2020г., Определение № 52 от 29.12.2020г. на ВКС по гр. д. № 38/2020г., 5-членен с-в, ГК.

Следва да бъде посочено, че когато принудително събира публично общинско вземане, съдебният изпълнител не прилага ДОПК и не разполага с правомощия да се произнесе по възражението за давност, основано на чл. 171 ДОПК. Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 7 ГПК съдебният изпълнител може да прекрати изпълнителното производство, когато бъде представено влязло в сила съдебно решение, с което е уважен иск по чл. 439 ГПК, т. е.

признато е за установено, че не са налице материално-правните предпоставки за законност на изпълнителния процес, включително поради погасяване на задължението по давност. Тъй като няма правомощие да се произнася по възражение за давност и не е орган в структурата на общинската администрация, съдебният изпълнител не би могъл да „отпише” погасеното по давност публично общинско задължение. Едновременно с това разпоредбата на чл. 433, ал. 1 ГПК не оправомощава съдебния изпълнител да вземе предвид евентуално постановено от орган в структурата на общинската администрация „отписване”, извършено след предаването на публичното задължение за събиране по реда на ГПК. Подобно „отписване” би могло да обоснове отправянето на искане от вискателя по чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК, но заявяването на такова е в зависимост единствено от волята на вискателя и при отсъствието му, единствен способ за защита на длъжника в хипотеза на поддържано твърдение за изтекла погасителна давност по отношение на публично общинско вземане, остава предявяването на иск - отрицателния установителен иск по чл. 439 ГПК. В този смисъл и Определение № 130 от 24.07.2017г. по ч.гр. дело № 756/2017г. по описа на ВКС, Второ гражданско отделение.

С оглед гореизложеното съдът намира, че предявеният иск е допустим и следва да бъде разгледан по същество. В конкретния случай с определение от 12.07.2023г., в което е обективизиран проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 21.09.2023г., съдът на основание чл.146, ал. 1, т. 3 ГПК е обявил за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните, ч е н а 28.07.2017г. на ищеца е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 0000315283, въз основа на който е издадено наказателно постановление № 315283, влязло в сила на 20.01.2018г., с което на ищеца е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 лева за пътуване без редовен превозен документ; както и че въз основа на наказателното постановление било образувано изпълнително дело № 20218490402835, по описа на ЧСИ Ангел Петров.

Между страните не е спорно, а и от представения препис от Наказателно постановление № 315283/2017г. от 28.07.2017г. се установява, че същото е влязло в сила на 20.01.2018г. От изискания препис от изпълнително дело № 20218490402835 по описа на ЧСИ рег. № 849 към КЧСИ се установява, че същото е образувано с възлагателно писмо за събиране на публични вземания от с вх. № 6304 от 26.04.2021г. по описа на ЧСИ Ангел Петров. С разпореждане съдебният изпълнител е образувал изпълнително дело, разпоредил е да се изпрати покана за доброволно изпълнение и да се наложат запови на вземанията на длъжника. На 06.10.2021г. е изпратено заповорно съобщение до „Пи Енд Ди Строй“ ООД за налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на Е. Й.. На 18.10.2021г. е изпратено уведомление от длъжника, с което е посочено, че към датата на образуване на изпълнителното дело са минали повече от три години от влизане в сила на наказателното постановление. Посочено е, че не може да се провежда принудително изпълнение, тъй като задължението е погасено по давност. На 18.10.2021г. е постъпило писмо от „Пи Енд Ди Строй“ ООД, с което е посочено, че Е. Й. е назначен на минимална работна заплата и месечното му трудовото възнаграждение след приспадане на дължимите данъци и

осигурителни вноски е под минималната работна заплата. С разпореждане от 18.10.2021г. съдебният изпълнител е отказал прекратяване на изпълнителното производство, респ. вдигане на наложения заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника. На 08.11.2021г. е изпратено заповорно съобщение до „Райфайзенбанк България“ ЕАД за налагане на заповор върху вземания на длъжника. На 24.03.2022г. е изпратено заповорно съобщение до „Бултермострой“ ЕООД за налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на Е. Й.. На 05.04.2022г. е постъпил отговор на заповорно съобщение от работодателя на ищеца, в който е посочено, че същият е назначен на 4-часов работен ден с основна заплата от 325 лева и не е възможно да се правят удържки от заплата му. На 30.06.2022г. „Бултермострой“ ЕООД са посочили, че Е. Й. не работи вече в дружеството. На 20.12.2022г. е изпратено заповорно съобщение до „Пи Енд Ди Строй“ ООД за налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на ищеца.

Следва да бъде посочено във връзка с възражението на ответника, че от преписа от горесцитираното изпълнително дело не се установява да са събрани принудително суми по изпълнителното дело, нито същите да са преминали в патримониума на вискателя. Още повече, че правният интерес на длъжника от предявяване на отрицателен установителен иск е налице, когато искът е предявен преди да е приключило събирането на вземането, в този смисъл Определение № 130 от 24.07.2017г. по ч.гр.д. № 756/2017г. на ВКС, II г.о., ГК, Решение № 99 от 28.06.2012г. по т.д. № 667/2011г. на ВКС, II т.о., ТК и др. В конкретния случай, както беше посочено, не са събрани никакви суми по изпълнителното дело.

Съгласно чл. 82, ал. 1, б. "а" ЗАНН давността при наложено наказание "глоба" е две години. Нормата на чл. 82, ал. 2 ЗАНН регламентира, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказанието за изпълнение на наказанието. В случая ответникът не е ангажирал доказателства да са предприети действия, водещи до прекъсване на давността за периода от влизане в сила на наказателното постановление до образуване на горепосоченото изпълнително дело. От приетите доказателства се установи, че давността за вземането по чл. 82, ал. 1, б. "а" ЗАНН за периода от влизане в сила на наказателното постановление (20.01.2018г.) до образуване на изпълнителното дело (26.04.2021г.) е изтекла, поради което съдът намира предявеният иск по чл. 439 ГПК за основателен. В случая е изтекла и абсолютната давност, предвидена в чл. 82, ал. 3 ЗАНН, която съдът приема, че е три години, изчислена съгласно цитираната разпоредба. Изпълнителното дело е образувано едва на 26.04.2021г., тоест след изтичане на 3 години от влизане в сила на наказателното постановление /20.01.2018г./.

Следва да бъде посочено, че са неотнормирани изложените от ответника обстоятелства за извършеното нарушение от ищеца, неговите намерения, както и дали законосъобразно е наложено административно наказание на Е. Й.. Същите не са предмет на изследване в производството по чл. 439 ГПК.

Поради гореизложените съображения с оглед на обстоятелството, че давностният срок е изтекъл към датата на образуване на изпълнителното дело, за е погасена

възможността да реализира принудително изтърпяването на наложената административна санкция и предявеният иск следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ищецът. Същият е сторил разноски за държавна такса в размер на 50 лева и претендира адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, платени в брой съгласно представен договор за правна защита и съдействие от 20.10.2021г. Поради което на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на общо 350 лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 439 ГПК, предявен от Е. В. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Христо Максимов“ № 1, ет. 2, ап. 5, срещу, ЕИК ул. „Московска“ № 33, че Е. В. Й. не дължи сумата от **200** лева, представляваща административно наказание „глоба“ по чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО, наложено му с Наказателно постановление № 315283/2017г., влязло в сила на 20.01.2018г., въз основа на което е образувано изпълнително дело № 20218490402835 по описа на ЧСИ рег. № 849 с район на действие СГС, поради погасяването ѝ по давност.

ОСЪЖДА да заплати на Е. В. Й. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **350** лева, представляваща сторените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____